

POZVANIE K RADOSTI EVANJELIA A KREŠŤANSTVA (EG 4-8)

Rodinná katechéza 248-2022 (841)

www.inky.sk

týždeň po 21. 8. 2022

... alebo o tom, že práve trvajúca, číra, hlboká vnútorná radosť je jednou zo skúšok správnosti kresťanstva.

BOŽIE SLOVO:

(1 Jn 3, 1-3)

Čítanie z Prvého listu apoštola Jána: *Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec: voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme. Preto nás svet nepozná, že nepoznal jeho.* ² *Milovaní, teraz sme Božími deťmi, a ešte sa neukázalo, čím budeme. Vieme však, že keď sa on zjaví, budeme mu podobní, lebo ho budeme vidieť takého, aký je.* ³ *Každý, kto má túto nádej v neho, usiluje sa byť čistý, ako je on čistý.* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 399, 445, 347, 315)

Radosť obrátenia vedie k radosti zo spásy. Pápež v exhortácii píše o tom, ako táto radosť rezonovala už v Starom Zákone: „*Je to radosť, ktorú prežívame uprostred každodenných vecí ako odpoveď na láskyplné pozvanie Boha, nášho Otca: „Synu, ak máš z čoho, dopraj si a Bohu prinášaj obeť, ako sa sluší... Nepripusť, aby ti unikol radostný deň“ (Sir 14, 11. 14). Koľko nežnej otcovskej lásky cítiť z týchto slov!*“ (EG 4). A potom pokračuje volaním k tej istej radosti v Novom Zákone, v Evanjeliu. Možno si ani neuvedomujeme, koľko radosti a volania k radosti v Písme je. Pápež pre nás niečo z toho vyberá a píše:

„*Evanjelium, v ktorom sa odráža slávny Kristov kríž, nás naliehavo pozýva radowať sa. Stačí niekoľko príkladov: „Zdravas’ – Raduj sa!“ je anjelov pozdrav Márii (Lk 1, 28). Máriina návšteva u Alžbety spôsobila, že Ján poskočil radosťou v lone svojej matky (porov. Lk 1, 41). Vo svojom chválospeve Mária hovorí: „Môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi“ (Lk 1, 47). Keď Ježiš začína svoje verejné účinkovanie, Ján hovorí: „A táto moja radosť je úplná“ (Jn 3, 29). Sám Ježiš „zaplesal v Duchu Svätom“ (Lk 10, 21). Jeho poslanstvo je prameňom radosti: „Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná“ (Jn 15, 11). Naša kresťanská radosť vyvierá z prameňa jeho prekypujúceho srdca. Svojim priateľom sľubuje: „Vý budete plakať a nariekať, a svet sa bude radowať. Budete žiaľovať, ale váš smútok sa premení na radosť“ (Jn 16, 20). A nalieha: „Zasa vás uvidím a vaše srdce sa bude radowať. A vašu radosť vám nik nevezme“ (Jn 16, 22). Neskôr, keď ho učeníci videli vzkrieseného, „zaradovali sa“ (Jn 20, 20). Kniha Skutky apoštolov hovorí, že v prvom spoločenstve „s radosťou požívali pokrm“ (Sk 2, 46). Kade učeníci prešli, tam „nastala veľká radosť“ (Sk 8, 8) a oni uprostred prenasledovaní „boli naplnení radosťou“ (Sk 13, 52). Aj eunuch, keď bol pokrstený, „šiel svojou cestou plný radosťou“ (Sk 8, 39) a strážca väzenia „sa radowal s celým svojím domom, že uveril Bohu“ (Sk 16, 34). Prečo by sme aj my nevstúpili do tohto prúdu radosti?“ (EG 5)*

Táto lekcija radosti Evanjelia je tak dôležitá a podstatná, že si ju musíme znova a znova pripomínať! Ako píše pápež, „*Sú kresťania, ktorých život je ako pôst bez Veľkej noci. Uvedomujem si, že radosť nemožno žiť rovnakým spôsobom vo všetkých etapách a okolnostiach života, pretože tieto okolnosti niekedy bývajú veľmi zložité. Radosť sa prispôbuje a premieňa, ale vždy zostáva prítomná – aspoň ako lúč svetla, ktorý sa rodí z vnútornej istoty, že sme nekonečne nadovšetko milovaní“ (EG 6).*

Po svete koluje množstvo výrokov ľudí, ktorí tvrdia, že by už dávno boli kresťanmi, keby na kresťanoch videli radosť z toho, čím sú a čo žijú, alebo že na to, aby kresťanmi neboli, im stačilo sa s nejakými kresťanmi stretnúť. Akokoľvek nafúknuté tieto výroky sú – a dotýčníc ich nakoniec aj sami používajú na ospravedlnenie a utíšenie svojho svedomia – predsa je na nich stále veľa pravdy. Ako v onom vtipe, keď do kostola na svätú omšu prišiel človek kresťanstva neznalý a po chvíli sa pýtal ľudí, že či niekoho pochovávajú, tak smutná mu atmosféra na slávení – Slávení, počujete?! – sv. omše pripadala. A nakoniec, aj organizisti sa posledne kdesi veľmi otvorene sťažovali, že ešte aj tie nápevy v Jednotnom katolíckom spevníku sú vo väčšine prípadov *molové*, čiže smutné – a nie *durové*, veselé, leda tak na Vianoce...

Áno, pre mnohých ľudí je kresťanstvo smutné. Pre mnohých ľudí je kresťanstvo bremeno, áno, presne oné „*ťažké až neúnosné bremená*“ (Mt 23, 4), „*ktoré nevládali niest ani naši otcovia, ani my*“ (Sk 15, 10). A, áno, títo ľudia sú vo všeobecnosti presvedčení, že to tak má byť, že tak je to správne, že kresťanstvo naozaj je bremeno, ktoré od človeka vyžaduje neustále sa *premáhať* a *zapierať* a *trpieť* a *trpieť* a *namáhať* a *odopierať* si radosť a prijímať *strasti*. Áno, oni tomu naozaj a úprimne veria. A ak sa niekedy náhodou stane, že nejakým spôsobom „*ohlasujú*“ Evanjelium iným, napríklad deťom, vnúcatám, susedom – tak vždy je to len formu napomínania: „*Musiš... mal by si...*“ a podobne. Pretože ak je kresťanstvo niečo ťažké a nevábné, obeť, ktorú podstupujeme len preto, že dúfame, že po smrti sa nám to „*vyplatí*“ a skončíme v Nebi (po ktorom ale nijako netúžime a radi by sme tu na zemi zotrvali tak dlho, ako sa len dá a išli do Neba tak neskoro, ako je len možné), ako inak by sme preň mohli ľudí „*získavať*“ než tak, že im to budeme prikazovať, že budeme na nich naliehať, aby sa aspoň na niečo z toho podujali, pretože, ved’ viete, Peklo a tak...

Akurát, že to, čomu veria, kresťanstvo nie je! Možno „*cukriková*“ povera, ktorá sa navonok ako kresťanstvo tvári (porov. úvaha 399 na inky.sk). Nejaké zákonníctvo. Mŕtvy formalizmus. Ale nie Evanjelium. Nie kresťanstvo. Určite nie Ježišovo učenie, ktoré je „*Duch a život*“ (Jn 6, 63) a ktoré nám Ježiš odovzdáva a prináša za cenu svojho Kríža, „*aby naša radosť bola úplná*“ (1 Jn 1, 4)!

NA ZAMYSLENIE:

K onomu smútku pápež píše: „*Pokušenie sa často prejavuje vo výhovorkách a sťažnostiach, akoby na to, aby sme sa dokázali radowať, musel byť splnený nekonečný zoznam podmienok. Je to tak, pretože „technologická spoločnosť dokázala znásobiť príležitosti na potešenie, ale len veľmi ťažko dokáže vyvolať radosť“ (EG 7). Svet nedokáže človeku dať plnosť bytia, schopnosť a dar skutočne byť ako Boh, ktorý JE, musí tak túto svoju neschopnosť nahrádzať a prázdnotu naplniť podobne ako matka, ktorá keď nemôže alebo nevie vyhovieť dieťaťu, tak mu dá do ruky hrkálku a ústa zapcha cumľom... Ak zamýšľame svetský, potom aj my potrebujeme množstvo vecí, ktoré nás na chvíľu rozptýlia. Ale ak žijeme ako kresťania, potom, ako píše pápež: „Môžem povedať, že tie najkrajšie a najspontánnejšie radosť, ktoré som počas svojho života zažil, boli radosťi veľmi chudobných ľudí, ktorí toho mali naozaj veľmi málo. Pamätám si tiež opravdivú radosť tých, ktorí si aj uprostred náročných pracovných povinností dokázali zachovať veriace, štedré a jednoduché srdce. Rozličnými spôsobmi tieto radosťi vyvierajú z prameňa veľkej Božej lásky, ktorá sa prejavila v Ježišovi Kristovi. Nikdy ma neunaví opakovať slová Benedikta XVI., ktoré nás vedú do centra evanjelia: „Na začiatku toho, že je niekto kresťanom, nestojí etické rozhodnutie alebo veľkolepá myšlienka, ale skôr stretnutie s udalosťou, s Osobou, ktorá ponúka životu celkom nový horizont a tým aj zásadné smerovanie“ (EG 7). V Bohu sme Božími deťmi a ako hovorí Erich Fromm, človek, ktorý skutočne JE, nepotrebuje mať. Iba ten, kto NIE JE, kto je odcudzený a stratený, potrebuje majetkom vynahrádzať a zakrývať svoju prázdnotu. „Len vďaka tomuto ... stretávaniu s Božou láskou, stretnutiu, ktoré sa premieňa na šťastné priateľstvo, oslobodzujeme sa... K tomu, aby sme boli naplnení ľudmi, dospievame vtedy, keď sme viac než len ľudmi – keď Bohu dovolíme, aby nás vyviedol za hranice nás samých, aby sme obsiahli plnosť pravdy o našom bytí. Z toho potom pramení evanjelizačné úsilie. Totiž ak niekto prijal túto lásku, ktorá životu dáva nový zmysel, ako sa o ňu môže nepodeliť s ostatnými?“ (EG 8).*

OTÁZKY:

< Skúška správnosti nášho kresťanstva: Je pre nás dôvodom a zdrojom nevyčerpateľnej radosti, nezávislej na čomkoľvek vonkajšom? Je skutočné a funguje? >